

som tidligere i fremmede Lande, er Skibsbyggeriets Skuld. Maa Grunden ikke snarere søges hos Handelsstanden, at den ikke har Lyft, om jeg saa maa sige, til at drive de store Forretninger, som tidligere dog have været Særkendet for vor Handelsstand?

Det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds nævnte forskellige Positioner, som vilde være særlig begunstigede, saa som Manufakturvarer, Papir, Glasvarer etc. Han nævnedes blandt andet, at Eddikebryggeriet ogsaa maatte blive en særlig lukrativ Forretning fremtidig. Dertil maa dog søjes, at det kommer an paa, hvor stor Konkurrencen bliver, hvor mange der bliver af dem. Noget lignende kunde man vel sige med Hensyn til Chokolade etc. — Der blev saa vel af ham som af den ærede sidste Taler anset over, at Brænde er foreslaaet beskattet. Jeg kan kun dertil sige, at for mig staar det heller ikke aldeles klart, hvorfor dette har fundet Sted. Jeg har tænkt mig, at det er det, for at bidrage til at hjælpe den indenlandske Skovkultur fremad, og vi kunne vel nok sige, at Brænde just heller ikke er den Artikel, som Arbejderne særlig bruge; det er vel navnlig Kul og Tørv, i ethvert Fald er Tørv den største og mest brugte Brændemateriale i Sylland, maatte ikke saa meget i Kjøbenhavn.

Naar det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (B. Knudsen) i sin Indledning omtalte, hvorledes Arbejderne ved Gasværket — han gik ogsaa over til Vandarbejdere — i Grunden blive beskattede gennem det Overskud, Gasværket yder, saa forstaar jeg ikke, i hvilken Sammenhæng det staar med det foreliggende Toldlovsforslag. For mig staar det saaledes, at det i Grunden er Forbrugerne af Gassen, der blive beskattede og derigennem yde Kjøbenhavns Kommune en Indtægt. For saa vidt man kan sige, at Arbejderne skulle have det fulde Udbytte af det, de producere, er hans Betragtning rigtig, men det er dog Forbrugerne af Gassen, der maa yde det store Bederlag til Kjøbenhavns Kommune. — Det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds mente, at det foreliggende Toldlovsforslag ingen Værdi havde for Arbejderne; naar Tolden forhøjes, saa, indrømmede han, forsøgedes den indenlandske Produktion, men saa fordyredes ogsaa Varen i Indlandet. Jeg synes, at det ærede Medlem kom her i Modstrid med sig selv; thi det kan jo dog ikke nægtes, at naar den indenlandske Industri er fornuftig beskyttet, ydes der derigennem en Garanti for, at Fabrikanten eller Haandværkere kunne være i Stand til at yde Arbejderne en passende Betaling for deres Arbejde. Der blev endvidere henvist til, hvorledes vort Skibsbyggeri var ordnet.

Jeg vil nævne et andet Eksempel paa, hvilke uheldige følger det undertiden kan have, at vor Toldbeskyttelse er, som den er for Djebliffet. Der er kun een Jernbanevognfabrik her i Landet, nemlig „Skandia“. I sin Tid, det er flere Aar tilbage, blev der gjort Tilbud paa fra Indlandet og Udlandet til Statsbanerne. Udlandet var, paa Grund af Tolden paa de Raastoffer, som Fabrikken i Indlandet skulde bruge, i Forbindelse med, at Tolden paa færdselsvogne er saa ringe, billigere, og Følgen var, at ved Midvintertid afskediges flere Hundrede Arbejdere. Paa samme Tid som Arbejderne i Udlandet fik Bestæftigelse, bleve saaledes flere Hundrede danske Arbejdere brødløse. De dygtigste af disse forlode vort lille Fædreland og gik hen dertil, hvor der nu var Arbejde.

Det staar for mig saaledes, at naar vi paa en fornuftig Maade, det tilføjer jeg stadig væk, ville bidrage til at fremhjelpe den indenlandske Industri, skabe vi mere Sandsynlighed for, at vore Arbejdere allesammen kunne finde Brødet her hjemme. Jeg er nemlig ikke af den Anskuelse som en æret Folketingsmand, der forleden Dag sagde til mig, at det var Handel og Landbrug, som alene skulde bære vort Fædrelands Fremtid; han mente, at Industrien kunde vi undvære, og da jeg spurgte ham, hvad han vilde gøre ved de mange Lustinder, som vare beskæftigede dermed, mente han, at de maatte gaa til Landbruget. Jeg synes, at Statistikken taler imod det. Landbruget kan ikke beskæftige alle de ledige Kræfter, som ere her i Landet, og det gælder altsaa om at finde nye Omraader, hvor de kunne finde gode og lønnende Erhverv; det gælder om, at vi bidrage til at stifte dem saadanne Livsvilkaar, at de derved ere i Stand til at kunne eksistere.

Det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds omtalte ogsaa, blandt andet, hvorledes det var uheldigt, at vort Fodtøj var foreslaaet beskattet saaledes, at Arbejderne yderligere bleve ramte derved, idet Silkestøvler ikke vilde være højere beskattede end det være Fodtøj. Her taler den ærede Landsstingsmand som Ordfører, om jeg saa maa sige, udelukkende for selve Arbejderne og altsaa slet ikke for Haandværkere eller Industri-drivende; men han maa dog vide, at Stomagerhaandværket her i Landet er haardt nok betrængt, navnlig ved alt, hvad der indføres fra Udlandet; Stomagerne tjene lidt nok, og der er lidt nok Arbejde for dem nu. Den Beskyttelse, som her er givet, er ønsket af alle Landets Stomagerere, og det er ikke Mestrene alene, der have ønsket den,